

“Abans del Tea Party mai no havia sostingut cap pancarta”

Amy Kremer (Atlanta, Estats Units, 1973) és la presidenta del Tea Party Express, el moviment polític que encapçala l'oposició al govern dels Estats Units. Kremer explica per què s'oposen al president Barack Obama i què pot passar a les eleccions parcials del dia 2 de novembre.

De totes les conteses electorals que tindran lloc als EUA el dia 2 de novembre, potser la més important —si més no, la que té més càrrega simbòlica— és la que enfronta a Nevada Harry Reid, el líder de la majoria demòcrata al Senat, amb Sharon Angle, una de les muses del Tea Party. Per aquesta raó, el Tea Party va decidir de començar el seu *tour de force* a Reno, la capital de Nevada. Durant quinze dies, el seu bus recorrerà el país i es faran mitings en suport dels seus candidats. Per al primer míting, a Reno, va comptar amb la presència estel·lar de Sarah Palin, la gran favorita per a enfrontar-se a Obama el 2012.

Més d'un any després d'aquella poderosa aparició a l'escena política dels EUA, bona part de la població encara no té clar què és el Tea Party. Tampoc els mitjans no han estat capaços de trobar una etiqueta que resulti satisfactòria. Els seus dirigents assenyalen que es tracta d'un moviment format per ciutadans del carrer, sense experiència al món de la política. Potser el millor exemple és Amy Kremer, la presidenta del Tea Party Express, el principal grup d'aquest heterogeni moviment polític. Nascuda a Atlanta, aquesta hostessa de vol retirada mai no havia participat a cap acte polític abans de començar l'aventura del Tea Party. El TEMPS ha parlat amb ella a Reno per conèixer millor el moviment que representa.

—De quina manera definiríeu el Tea Party?

—És un moviment molt plural, format per dotzenes d'agrupacions locals creades per simples ciutadans compromesos amb el benestar del país, i cansats dels polítics tradicionals. És un moviment popular, un producte de l'activisme ciutadà. No tenim líders, ni una executiva que dicti ordres. Per això, l'*establishment* no sap què fer-ne, de nosaltres.

—Ideològicament, quin es el fonament d'aquesta coalició tan heterogènia?

—Tres principis simples: lluitar contra l'excés d'impostos, una despesa pública sense fre i la intrusió del govern en les nostres vides. I això implica anar contra projectes com ara la reforma sanitària d'Obama, el conjunt de mesures d'estímul de l'economia o la llei que limita l'emissió de gasos contaminants.

—Quina partida pressupostària reduiríeu per eliminar el dèficit públic?

—Jo no tinc la fórmula, no sóc una experta. Sóc una simple mare de família que es va afartar de cridar davant del televisor i va decidir de passar a l'acció. Ara bé, no cal ser un científic nuclear per entendre que els pressupostos han d'estar equilibrats. Igual que una família no pot gastar-se milers de dòlars si no els té, un país tampoc no pot fer-ho.

—Quan i per què va decidir passar a l'acció?

—Va ser a principi del 2009, després de l'aprovació del conjunt de mesures d'estímul. Vaig començar a llegir blogs, i a comunicar-me amb gent de tendència conservadora a través de Twitter. Llavors mai no m'hauria imaginat que la meua vida faria un tomb tan gran, que pocs mesos després em convertiria en la presidenta del Tea Party Express, i que em passaria la vida viatjant d'una banda a una altra del país fent discursos en mítings, participant en conferències. Ni tan sols havia aixecat una sola pancarta, ni assistit a cap manifestació en tota la meua vida!

—Què en penseu dels assumptes morals que han caracteritzat el moviment conservador, com la prohibició de l'avortament, o el matrimoni homosexual?

—Molts dels activistes del Tea Party posseeixen aquests valors conservadors, i s'oposen al matrimoni homosexual o a l'avortament. Fins i tot pot ser que algun grup local els inclogui en la seva plataforma política. Nosaltres acollim amb els braços oberts els *conservadors morals*, però tenim molt clar que el nostre missatge ha de centrar-se en qüestions econòmiques, perquè les qüestions morals ens dividirien i ens debilitarien.

—I en qüestions de política exterior o de seguretat nacional, quina posició té el Tea Party?

—Doncs les qüestions de política exterior, com les religioses, tampoc no formen part de la nostra plataforma, que és exclusivament econòmica. Sí que us puc dir que, més enllà de la posició d'alguns membres, per exemple, a favor o en contra de la retirada de l'Afganistan, pràcticament la totalitat del moviment creu que és fonamental d'oferir el nostre suport a les tropes que hi ha desplegades en escenaris de conflicte.

—Com van ser els inicis del Tea Party?

—La guspira que va encendre el foc va ser el discurs del periodista Rick Santelli a la televisió contra el conjunt de mesures d'estímul, que va córrer com la pólvora per internet, i va empenyer molta gent a l'acció. L'endemà, una vintena de persones vam decidir a través de Twitter de mirar d'organitzar, cinc dies després, *tea parties* per tot el país, en record de la mobilització per la independència.

Per a nosaltres, hauria estat un èxit que s'haguessin presentat unes 50 persones o 100 a cadascun dels 53 actes previstos. Però al final van venir-ne 30.000, cosa que desbordà totes les nostres previsions. Això va ser possible gràcies al poder de Twitter i internet, a més de l'enorme frustració de moltíssima gent per culpa del procés polític. No vam comptar amb el suport de cap mitjà de comunicació tradicional, ni de cap partit polític.

—Quins són els objectius del Tea Party Express?

—De moment, aconseguir que siguin elegits al Congrés els candidats als quals hem donat suport perquè estan d'acord amb els nostres principis, i que han vençut a les primàries republicanes. Més enllà del novembre, no sabem què farem. De fet, no tenim cap full de ruta, anem decidint i actuant sobre la marxa.

—Sou optimista respecte a les opcions dels vostres candidats a les eleccions del 2 de novembre?

—Sí, als meus viatges per tot el país m'he donat que la gent està indignada. És com un gegant adormit que s'ha despertat. Crec que en aquestes eleccions hi haurà la participació més alta de la història entre l'Amèrica conservadora, i estic convençuda que els nostres candidats obtindran uns resultats excel·lents. A les primàries republicanes, els especialistes deien que els nostres candidats no tenien opcions, però van guanyar a Alaska, a Delaware, a Nevada, etc. Tornarem a sorprendre.

—Els candidats escollits, quina mena de suport reben de la vostra organització?

—Els proporcionem suport de diverses maneres. En primer lloc, financem anuncis de ràdio i televisió. En segon, aportem recursos humans. Els nostres

voluntaris van porta a porta explicant per què cal votar els nostres candidats. Algunes altres persones es dediquen a trucar als ciutadans per oferir aquest missatge. En definitiva, canalitzem l'energia que hi ha al moviment conservador. Tot això ho fem gràcies a les donacions de milers de persones. Cadascú hi dona tant com pot. Alguns 10 dòlars; alguns altres, el màxim permès per la llei, que són 5.000. Però la majoria de contribucions són modestes. La mitjana és de 62 dòlars.

—Donareu suport a algun candidat a les primàries republicanes del 2012?

—No ho sé. Com us dic, pas a pas. Potser canviarem la nostra estructura per a assemblear-nos més a un moviment polític tradicional, tot i que no

crec que ens faci falta. L'única cosa segura és que després del 2 de novembre haurem d'estar atents que els polítics als quals hem donat suport compleixin les promeses i es mantinguin fidels a la seva plataforma política.

—Què representa Sarah Palin per a vós?

—És una font d'inspiració. Ella és simplement una mare lluitadora, conservadora, que molta gent respecta, i fins i tot s'identifica amb ella perquè es va atrevir a desafiar el sistema, les elits que governen el país. Sentim que ella és una persona normal, que s'assembla més al ciutadà del carrer que no als polítics tradicionals.

*Ricard González
Reno (Nevada, EUA)*